

Helpen naar
zelfstandigheid

3

Opnieuw naar
Arcoverde

4

Dubbele agenda
Indiase filmindustrie

5

Bezoek aan
Chittoor (2)

7

WEDERZIJD

CONTACTBLAD VAN DE VERENIGING WEDERZIJD

India, een douche voor al je zintuigen

Wat heeft het reizen in India met mij gedaan? Daarover sprak gastspreker Piet Kruizinga op de najaarsbijeenkomst van 6 november 2010. Piet is al lang actief binnen Wederzijds en is de laatste jaren reisleider voor de reizen naar India.

Piet vertelt ons waarom dit land en dit volk hem gegrepen hebben en niet meer loslaten. 'Een gang naar India is voor mij niet vrijblijvend. Steeds als ik er geweest ben, ben ik veranderd. Is er een ander inzicht doorgebroken of ik ben ik van mening veranderd'. Piet vertelt over enkele opmerkelijke ervaringen die hij de laatste jaren in India heeft

opgedaan en die de werkelijke drijfveren vormen, waarom hij elk jaar dat land met haar bewoners wil bezoeken. Aan het begin toont Piet een filmpje van het straatbeeld in een Indiase stad en zien we de levendigheid op een straathoek in een winkelstraat, waar de drukte van al het verkeer en de kleurrijke mensen langs elkaar krioelen. Wie op zoek gaat naar de Indiase cultuur en India wil leren kennen en 'het land' bezoekt, merkt dat het onmogelijk is. Wat, wie, waar is India? Er worden vele talen gesproken, er zijn wel vijftien alfabetten, er wonen veel volken met verschillende religies. Er is niet één India, India bestaat eigenlijk

niet. Met het Brits India is er destijds een land ontstaan dat wij India noemen. De vele verschillen geeft het land iets fascinerends moois. Maar het is ook de oorzaak dat er steeds weer oorlogen zijn.

Overal godsdienst

Overal om je heen zie je godsdienst in India: tempels, kloosters en overal offerplekjes waar bijvoorbeeld kippenpootjes worden geofferd. De meeste Indiërs zijn Hindoe, verder zijn er Boeddhisten, Sikhs, Christenen en leven er zo'n 160 miljoen moslims. Na Indonesië is India het grootste moslimland. Wij westerlingen dragen de mening dat godsdienst de verdraagzaamheid en saamhorigheid zou moeten vergroten. Geloof moet een bron van steun zijn voor de bevolking. In India is godsdienst echter een bron van conflict en bloedvergieten en verdragen de godsdiensten elkaar niet.

Het kastenstelsel, een systeem om mensen in klassen in te delen, telt vele kasten en subkasten; je hebt wel drie duizend onderverdelingen. Elke kaste heeft zijn privileges en verplichtingen. De regels leef je na, zo simpel is dat. Anders zul je in een volgend leven (reïncarnatie) gestraft worden en geboren worden in een lagere kaste. De Dalits zijn kastelozen, ze maken geen deel uit van een kaste. Een Dalit is niemand en behoort zelfs niet tot

Piet Kruizinga en medereizigers tijdens een reis in India in 2009.

een kaste. Er zijn regelingen speciaal voor Dalits (positieve discriminatie) waarmee ze subsidie kunnen aanvragen. Het gebeurt dat mensen dan ineens wil graag even Dalit willen zijn! Officieel is het discriminerende kastensysteem in India afgeschaft, maar het is nog overal aanwezig in de samenleving. De ontwikke-

ling wordt hierdoor in de weg gestaan.

De mensen stralen

India is een bijzonder land. Piet heeft diep respect voor de mensen die er wonen, die in hun 'arme' bestaan toch zo stralen en zoveel vreugde laten zien en vrolijkheid en warmte overbrengen bij een

ontmoeting met hen. Ze geven je zo veel, ook al hebben ze 'niets'. De ontmoetingen met de mensen, het verandert je. Niet veel, maar je verandert er wel echt door. Het doet je wat. India beleef je met al je zintuigen: het stof en de hitte met je huid, de kruiden en riolen met je neus, de kleuren en bewegingen met je ogen

en het geluid van mensen, gekakel en verkeer, dat altijd door gaat met je oren. Ben je in India dan krijg je deze douche over je heen. Je zintuigen worden geprikkeld, meer bewust en heel anders dan hier. Elk bezoek en elke reis krijg je deze douche weer.

Gert-Jan van Jaarsveld

Helpen naar Zelfstandigheid

Tijdens mijn werk op Timor van 1993 tot 2004 wilde ik altijd graag dat er vele voorbeelden van particulier initiatief door kerkmensen genomen zouden worden op sociaal economisch terrein. In de kerk op Timor komen namelijk wekelijks duizenden mensen samen die volgens mij wekelijks horen hoe zij als christenen eigenlijk met elkaar om zouden moeten gaan. En daar waren in mijn ogen nog veel te weinig tastbare voorbeelden van te zien. Daarom denken mensen ook dat een bestaande armoedige situatie ook niet veranderd kan worden.

Door invloeden van buiten komt daar soms zomaar beweging in. Zo heb ik het meegemaakt dat de kerk als het ware wakker werd geschud door de internationale

aandacht die men plotseling kreeg door de stroom Oost-Timorese vluchtelingen. Ineens waren er noodscholen in tenten, consultatiebureaus en aandacht voor vrouwenverkrachting als zijnde een misdaad tegen de mensheid waar iets aan gedaan moest worden. De kerk werd volledig in verlegenheid gebracht toen men naar haar keek wat zij aan deze problemen zouden kunnen doen.

Studenten theologie, die als vicaris ingezet waren bij de UNHCR werkzaamheden in de kampen waren bij sommige gemeenten ineens niet meer gewenst terug te keren omdat de mentor dominee het niet eens was met deze vorm van dienstbetoon door de kerk. De vicarissen hadden de nood van mensen laten voorgaan boven het gezag van de

mentor en de kerkregels aan hun laars gelapt. Het werd het onderwerp van een heftige discussie in de kerk maar ook een omslag in het denken van deze toekomstige dominees. Zij zeiden voor het eerst in hun leven begrepen te hebben wat zorgen voor je naaste ten diepste betekende.

Ik mocht deze dappere studenten in deze periode begeleiden als hun stagebegeleidster. Vanaf dat moment wist ik dat ik een Stichting wilde oprichten met medestanders in de kerk die met mij dezelfde visie deelden. Een Stichting die daadwerkelijk opkomt voor het recht van Vrouwen en Kinderen op Timor. Want de positie van kinderen en vrouwen is structureel marginaal en zou dat blijven, naar mijn idee, ook nadat de 'spotlights' van het vluchtelingen probleem weer gedoofd zouden zijn. Deze ervaring was de basis voor de oprichting van YASAP, Stichting Solidair met Kinderen en Vrouwen op West Timor.

Met de programma's Kindertehuis, Kleuterschool en Vrouwenwerk wordt nu al 7 jaar met succes door YASAP (met een 100% Timorese staf) gewerkt aan de realisering van de millennium doelstellingen. De naamsbekendheid van YASAP op Timor breidt zich langzaam uit. De Indonesische regering is al vanaf 2001 bezig alle departementen opnieuw

in te richten en ontwikkelt ondersteuningsprogramma's om hervormingen door te voeren op allerlei terreinen.

Stef Riwu de manager van YASAP volgt nauwgezet de hervormingen op sociaal terrein en probeert nu overheidsinteresse te krijgen voor de financiering van de scholing van de kinderen uit het kindertehuis van YASAP. En dat gaat steeds beter, er zijn toezeggingen aan YASAP gedaan dat er per kind per dag een bijdrage van de regering beschikbaar is/ komt. Het kindertehuis moet dan voldoen aan wettelijke eisen en daar krijgen ze ook hulp bij. YASAP houdt zelf de regie en zorgt ook voor extra's voor de kinderen zoals Engelse les, computerles en tuinwerkzaamheden, sport en spel.

Als bestuur van YASAP-Nederland hebben wij dan ook gezegd dat YASAP van de Timorezen moet worden. Wij in Nederland hebben hen voorlopig de tijd gegeven tot 2015 om hun eigen fondsen binnen te halen. Wel hebben wij voorlopig nog steeds de hulp nodig van zoveel mogelijk Nederlanders om hen tot 2015 en misschien nog voor de tekorten in de begroting bij te staan. Geef u op als donateur. info@yasap.nl

Brecht Gerbrandy (reisleider Wederzijdsreis Indonesië)

Op kennismakingsreis naar het Noord Oosten van Brazilië

Eind september is een kleine groep reisgenoten van Wederzijds naar Brazilië vertrokken en met name naar het Noord Oosten van Brazilië

Een van de plekken die we aandoen is de stad Arcoverde, ong. 250 km het binnenland in, op de hoogte van de kustplaats Recife, de hoofdstad van de staat Pernambuco, de staat waar in de 17e Eeuw de

bekende Nederlander Maurits van Nassau veel goed werk heeft gedaan.

In Arcoverde is de Rua de Lixo, wat wil zeggen de 'afvalstraat', de straat aan het einde waarvan het vuil van de hele stad in de openlucht wordt gedeponeerd.

Omdat gebrek aan scholing en analfabetisme vooral bij

de bewoners van deze straat werd geconstateerd, per slot deze meest werkloze mensen leefden op/ om en van deze vuilnisbelt, is daar een project ontstaan, begonnen door ene Pater Airton, een Braziliaanse pater.

Hij vond dat deze mensen die zulk zwaar werk deden, geholpen moesten worden. Op deze vuilnisbelt zoeken de mensen+ kinderen naar materiaal om te verkopen, maar ook zoeken ze naar iets om te eten, omdat er onvoldoende te eten was in deze gezinnen! Zeker in de jaren 80 van de vorige eeuw was een belangrijke rol van de RK kerk in Brazilië het bewustmaken van de parochianen, kritisch leren nadenken en werden de mensen begeleid vanuit de kerk om assertiever te worden. In 1998 bezocht ik de "Fundacao Terra"(vertaald:"Stichting Aarde", zie de site: www.fundacaoterra.com.br).

Nog steeds wordt dit project gedragen door deze pater, die veel vrijwilligers heeft werken en geheel leeft van donaties (!), zowel uit Brazilië als vooral ook vanuit Duitsland. Er staat inmiddels een creche en een kleuterschool (een pre school zodat deze kinderen als ze naar het reguliere onderwijs gaan, geen achterstand hebben), er is elektrisch licht gekomen, er is riolering en er is ook scholing voor de volwassenen. Zeker zal er nog op en om de vuilnisbelt worden gewerkt, maar op een meer verantwoordelijke manier, veiliger en beter georganiseerd.

Het is een inspirerend project en ik ben erg benieuwd om er na zoveel jaar weer op bezoek te kunnen gaan. De foto's volgen ...

Jeanne Visser 't Hooft (reisleider)

Meisje op de vuilnisbelt Arcoverde

'Back in business' met een lening van Mgandini SACCOS

Een winkel vol producten, een rij huurfietsen en een vaste klantenkring: het gaat Amina Juma Mnyambi voor de wind. Maar het was niet altijd zo gemakkelijk voor haar om een eigen bedrijf te runnen.

Amina is al vijf jaar klant van de spaar- en kredietcoöperatie Mgandini SACCOS. Vandaag de dag zorgt ze voor haar gezin van negen door levensmiddelen van boeren te kopen en ze als groothandelaar aan haar klanten te verkopen. In 2006 kon Amina een groot deel van haar ingekochte waar

door beschadiging niet meer verkopen. Een combinatie van slechte weersomstandigheden en gebrekkig transport waren debet aan dat verlies.

Moeilijk

Het was een grote tegenslag voor Amina, die daarna met verschillende tactieken probeerde haar bedrijf weer op de rails te krijgen. Zo nam ze andere baantjes aan waarmee ze geld bij elkaar probeerde te brengen voor haar eigen onderneming. Al snel hoorde Amina van de leningen die Mgandini SACCOS aan bedrijf-

jes zoals de hare verstrekke. In eerste instantie aarzelde ze en pas aan het einde van het jaar, toen haar situatie steeds nijpender werd, wendde ze zich tot een kantoor van Mgandini voor advies.

Eerst sparen

Nadat ze had voldaan aan het verplichte onderdeel van delen en sparen om lid te kunnen worden van de coöperatie, kreeg Amina haar eerste lening. Met TZS 150.000 (circa 70 euro) kon ze in het daaropvolgende jaar haar bedrijf opnieuw opbouwen en

genoeg kapitaal genereren om een duurzame onderneming te runnen. Door een geleidelijke toename van de vraag kon Amina ook een tweede en een derde lening afsluiten om haar bedrijf nog sterker te maken. Nu heeft Amina TZS 1,26 miljoen (circa 600 euro) aan spaargeld in de coöperatie, heeft ze een stukje land gekocht en kan ze haar gezin onderhouden. Ze heeft haar zakelijke activiteiten verder gespreid door 20 fietsen aan te schaffen, die ze voor TZS 200 (circa 10 eurocent) per uur verhuurt.

Mgandini SACCOS is project-partner van Oikocredit sinds 2010, toen de coöperatie een lening ontving van TZS 200.000.000 (circa 97.000 euro). Met deze lening kon Mgandini bijna 260 leningen aan leden verstrekken. Vijf jaar na de oprichting heeft

Mgandini ongeveer 390 leden, waarvan 37% vrouwen.

Toelichting

Bovenstaand verhaal is overgenomen uit een internetpublicatie van Oikocredit.

Op de voorlaatste dag van onze reis door Tanzania in

2009 bezochten wij enkele projecten die gefinancierd zijn middels een microcrediet van een partner van Oikocredit. We hoorden toen ongeveer hetzelfde verhaal van de mensen die we bezochten.

Cor van Zelst

Amina met haar huurfetsen

De dubbele agenda van de Indiase filmindustrie

Enkele jaren geleden bezocht ik met enkele Wederzijds-reizigers een filmstudio ongeveer dertig kilometer van Hyderabad. Een gigantisch project. Dagelijks werden er films opgenomen en de studio's waren een geliefde uitgaansgelegenheid voor de Hyderabad'se middenklasse. Ik vroeg me toen af, waarom juist op die plek zo'n gigantische filmindustrie ontstaan was. Nieuwsgierig geworden ging ik op zoek naar de achtergronden. Ik vond iets opmerkelijks.

De Indiase filmindustrie

De Indiase filmindustrie is na die van Hollywood de grootste ter wereld. Honderden miljoenen Indiërs, van alle leeftijden en kasten vermeien zich met een zekere regelmaat aan de films van eigen bodem. De ingehouden hartstocht die veel te fantasieren over laat; de mooie folkloristische muziek. De smachtende blikken die vooruitzien naar een betere wereld vol liefde, rijkdom en romantiek. De filmsterren, vooral de mannelijke, worden aanbeden en worden op ieders handen gedragen. Zo is Bollywood ontstaan, de grootste Indiase filmindustrie in en rond Bombay.

Maar naast Bollywood is er een tweede centrum van Indiase filmkunst: Tollywood rond Hyderabad, de hoofdstad van Andhra Pradesh (AP). De films van Bollywood zijn meestal in het Hindi maar in Tollywood

wordt bijna uitsluitend Telugu, de taal van AP, gesproken. Hoe kan een taal die slechts door zo'n zeventig miljoen mensen wordt gesproken uitgroeien tot de tweede filmtaal van heel India?

Van Madras naar Hyderabad

Tot het begin van de jaren vijftig werden de Telugu-films geproduceerd in Madras, het huidige Chennai. Geen wonder want in grote delen van de toenmalige Madras State werd Telugu gesproken. Dat veranderde in het begin van de jaren vijftig, toen de Telugu sprekende delen van de Madras State werden afgescheiden en een nieuwe staat, de Provincie Andhra, werd gevormd. Een paar jaar later werd Telangana met als hoofdstad Hyderabad eraan toegevoegd. Al vrij snel werden de studio's in en rond Madras gesloten en verhuisden naar de omgeving van Hyderabad. Waarom? Natuurlijk, Hyderabad was de grootste en meest dynamische stad van de vergrote deelstaat, maar dat was niet de enige en zeker niet de belangrijkste reden.

De culturele verovering van Telangana

De noordelijke regio van de deelstaat Andhra Pradesh wordt gevormd door Telangana, een gebied dat tot 1948 gedurende ongeveer 600 jaar onder islamitische controle had gestaan. Als gevolg daar-

van werden bijvoorbeeld de hindoeïstische festivals niet zo uitbundig en publiekelijk gevierd als elders in India te doen gebruikelijk. En de officiële taal was tot de gewelddadige inlijving in de Unie van India in 1948 het Urdu. Weliswaar een Indiase taal, maar geschreven in een alfabet van oud-Perzische oorsprong. De taal en de cultuur hadden zich gedurende de eeuwenlange buitenlandse overheersing sterk vervreemd van het vanouds volkseigene. Redenen voor de Telugu sprekende Andhra's in de beide andere landsdelen om een campagne te beginnen. De bewoners van Telangana moesten zich weer bewust worden van hun Hindoeïstische roots, de Andhra geschiedenis en de gemeenschappelijkheid van het Telugu. Het middel daartoe was de film, een voor alle Indiërs toegankelijke en aanspreekbare medium. En de sterren van die films, bekender en geliefder dan welke BN-er dan ooit, vervulden daarbij een voortrekkersrol.

De ster die politicus werd

Een goed voorbeeld van die verborgen agenda van de Telugu-film is leven en werken is van de legendarische filmster en politicus N.T. Rama Rao (NTR). Hij werd geboren in een armelijk dorp in Coastal Andhra en opgevoed door familie. Na een moeizame schoolperiode startte hij als filmacteur. Zijn succes was

overweldigend. Hij speelde in de hoofdrol van bijna 300 Telugu-films en won tientallen prijzen. Vaak speelde hij belangrijke Hindoegoden als Krishna en Rama. In andere films ontmaskerde hij door Pakistan gesteunde islamistische terroristen. NTR was ongekend populair in de hele staat en men noemde hem de Messias van de massa's. In 1982 begon hij zijn populariteit politiek te verzilveren en richtte in het verlengde van zijn idealen een eigen nationalistische partij op: de Telugu Desam Partij. Drie keer achter elkaar won NTR met deze partij de deelstaatverkiezingen met een overtuigende tweederde meerderheid en evenzoveel keren werd hij de Eerste Minister van AP. Tijdens zijn bestuur vond er in Telangana een ware Hindoeïstische renaissance plaats en de festivals kwamen grootser dan ook weer terug in de straten van Hyderabad en andere steden. De bij vele Wederzijds-reizigers bekende Tank Bund werd opgetuigd met vele standbeelden van historische Andhra-helden. Tot aan zijn dood in 1995 bleef hij de strijd voor de Andhra-isering van Telangana met alle beschikbare middelen voeren. En die fakkel werd doorgegeven want kinderen en kleinkinderen maakten hun eigen filmcarrières. Daarmee was de cirkel rond.

Piet Kruizinga

Bezoek aan Chittoor (2)

Tijdens mijn verblijf in Chittoor in India in november 2010 was ik ook gast van Stichting HOPE (Human Organisation for Peoples Enlightenment). HOPE heeft in een aantal plattelandsgehuchtjes een soort kleuterscholen opgericht. Dit in samenwerking met Terres des Hommes Nederland.

In een sociaal programma heeft men de dorpsbewoners ervan overtuigd dat scholing belangrijk is voor de ontwikkeling van de kinderen en hun toekomstmogelijkheden. De praktijk laten aansluiten op de theorie is wat zij daar gedaan hebben en doen. Gesteund door een meerjarenproject van Terres des Hom-

mes Nederland heeft HOPE nu een aantal kleuterscholen onder beheer waarvoor je alleen maar bewondering kunt hebben. Begonnen in kleine donkere hutjes hebben kleuterjufs, gesteund door moeders voor elkaar gekregen dat de kinderen goed voorbereid naar de reguliere lagere scholen kunnen. De kinderen worden schoolrijp gemaakt in hun eigen dorp. Door kleurrijk materiaal meestal gemaakt van afval. De leerkrachten, allen zeer enthousiast maken dit onderwijsmateriaal zelf. Je ziet dan ook aan het materiaal het verschil in creativiteit van de leerkrachten.

De kinderen leren door het gebruik van materiaal onder-

Middagpauze lagere school

scheid te maken in kleuren, vormen, soort materiaal, grootte. Tellen, fijne motoriek komen automatisch aan bod.

De leiding van HOPE heeft gekozen voor thema onderwijs. In alle schooljes wordt in dezelfde maand hetzelfde thema behandeld. Vanuit hun directe leefomgeving zijn thema's: groente, dieren, planten, gezondheid. Tijdens de pauzes naar buiten en de lichamelijke ontwikkeling komt aan bod: kruip door sluis, geïmproviseerde glijbaantjes, ringen gooien, allerlei balspelletjes.

Bij mijn eerste bezoek in 2008 waren de ruimten klein en donker. In 2010 heb ik ook nieuwbouw gezien, ruim en licht, toiletgelegenheid en een ruimte om het middagmaal te bereiden.

En nog steeds enthousiaste leerkrachten ondanks het lage salaris dat ze krijgen. In het laatste jaar zijn bij een paar scholen de activiteiten uitgebreid met een huiswerkklas. Om 6 uur wordt/is het donker. Vele huisjes hebben of geen licht of geen geld voor licht. De grotere kinderen kunnen nu in de gebouwtjes van HOPE huiswerk maken onder be-

geleiding van een leerkracht (deeltijdarbeid).

Met de stichting Communicare heb ik ook een regerings lagere school bezocht met daaraan verbonden een dergelijke pre-school school. Wat een verschil! Wel een grote ruimte, weinig leer- en speelmateriaal en ongezellig. De enkele kinderen die aanwezig waren maakten niet de indruk leuk bezig te zijn.

De leerkrachten klaagden dat de regering te weinig geld over had voor goed onderwijs en speciaal ook voor het middagmaal. De allerkleinsten kregen speciaal voedsel verrijkt met eiwitten. De lagere schoolkinderen kregen rijst met groentennat. De subsidie was zodanig laag dat er ruimte was voor 1 ei per week. Hoe de maaltijden bij HOPE samengesteld zijn, weet ik niet. Samengevat: een wereld van verschil tussen de projectscholen van HOPE en de regeringschool die ik toevallig bezocht heb.

Volgende keer derde en laatste deel: bezoek aan middelbare scholen.

Cor van Zelst

Donker en klein

Jaarverslag van het jaar 2010

Op de voorjaarsvergadering heeft het bestuur onderstaand jaarverslag gepresenteerd. Publicatie van dit jaarverslag voor alle leden die niet aanwezig konden zijn.

Leden-bijeenkomsten

Zaterdag 27 maart 2010 woonden 32 personen de voorjaarsbijeenkomst (algemene ledenvergadering) bij, in Zalen- en activiteitencentrum de Kargadoor te Utrecht. De notulen van de vorige ALV d.d. 25-04-2009 en de jaarstukken werden goedgekeurd. Karel van de Putte en Martien van den Bosch namen afscheid en verlieten het bestuur. Annelies van der Sman en Gert-Jan van Jaarsveld werden herkozen als bestuurslid. Gastspreker Juvêncio Mazzarollo uit Brazilië was opnieuw onze gast en sprak dit keer over de Amazone; dit in het kader van: '2010 internationaal jaar van de biodiversiteit' (Biodiversity is life. Biodiversity is our life. The Amazon is the biggest and richest biodiversity of the earth). Onder leiding van Piet Kruizinga deed de reisgroep verslag van de Indiareis van november 2009.

De najaarsbijeenkomst vond plaats op zaterdag 6 november 2010. De bijeenkomst werd door 45 personen bezocht. Er was een presentatie over de reis naar Brazilië (september-oktober 2010). Gastspreker de heer Piet Kruizinga vertelde wat het reizen in India met hem heeft gedaan. Piet vertelde over enkele opmerkelijke ervaringen die hij de laatste jaren in India heeft opgedaan. Daarna wisselden we van gedachten over hoe we Wederzijds opnieuw moeten aanpakken. Dat deden we aan de hand van een aantal door Cor van Zelst opgestelde stellingen. De uitkomst van de

discussie en de bevindingen zijn de basis voor het verdere plan van aanpak 'De toekomst Wederzijds'.

Uit het bestuur

Dit jaar werd er vergaderd bij verschillende bestuursleden thuis: op 18 februari, 27 april, 17 juni, 12 augustus, 14 oktober en 14 december. Het bestuur wordt gevormd door Annelies van der Sman (voorzitter), Theo Hose (penningmeester), Gert-Jan van Jaarsveld (secretaris), Marianne Kok en Jan Glissenaar. Het ledental is in 2010 een weinig toegenomen, van 127 naar 128 leden. Er zijn zeven nieuwe leden bij gekomen en zes leden hebben hun lidmaatschap opgezegd.

Groepsreizen

Op 16 januari vond een reis-informatiebijeenkomst plaats in de Kargadoor te Utrecht. Daar werden de Wederzijdsreizen gepresenteerd aan 33 geïnteresseerden. Dit jaar werd een groepsreis naar Brazilië gemaakt in september 2010, met reisleider Sylvia Heijker. In het najaar reizen de leden Wim Petersen en Thomas van de Wetering samen naar Tanzania en bezochten o.a. het Amani Centre. Eveneens in het najaar, maakte Cor van Zelst een reis naar India en bezocht daar onze contacten in Chittoor.

Activiteiten van de landengroepen: Brazilië, Indonesië, India en Tanzania

De correspondentie met contacten in Brazilië, en de daaruit voortvloeiende activiteiten, wordt middels e-mailcontact met de geïnteresseerden ('werkgroepleden') gedeeld. Ook de Tanzania-werkgroep werkt zo. De Indonesië-werkgroep komt nog altijd, per toerbeurt bij een

van de werkgroepleden, bijeen. De Indiawerkgroep, onder leiding van Piet Kruizinga, is nog zoekende naar een nieuwe invulling van de activiteiten en de correspondentie. Van de werkgroepbijeenkomsten ontvangt het bestuur de verslagen en blijft zo geïnformeerd over de zaken die binnen de landengroepen spelen. Vaste onderwerpen op de agenda zijn de correspondentie met basisgroepen en het voorbereiden van reizen.

PR-werkzaamheden en samenwerking aanverwante organisaties

Op het gebied van public relations en voorlichting, heeft de pr-werkgroep (Karel van de Putte (pr-coördinator), Jan Glissenaar en Ingeborg van Ofwegen), zich gericht op het werven van nieuwe reizigers. Daarvoor zijn verschillende publicaties in magazines geplaatst om de reis-informatiebijeenkomst van 8 januari 2011 onder de aandacht te brengen van mensen die interesse hebben.

Cor van Zelst en Ina du Pont zijn de pr-werkgroep komen versterken. Karel en Jan hebben zich vanwege hun gezondheid teruggetrokken. De pr-werkgroep houdt contact met aanverwante organisaties en organisaties waar we mogelijk nieuwe reizigers kunnen werven. Organisaties waarmee we een vriendschappelijk contact onderhouden zijn: Solidaridad, Oikocredit, Nivon, Femi, Emmaus, Oikos, Sintan,

Aqua for All en Tanzaniawerkgroep Tilburg.

Contactblad en Internationaal contactblad

In 2010 zijn er drie nummers van het contactblad (nr. 58 t/m 60) verschenen.

Onze bijzondere dank gaat uit naar de vaste redactieleden Frans Glissenaar en Ans Nederbragt.

Er is een start gemaakt met het samenstellen van een vierde exemplaar van het internationaal contactblad. Dit maal zal het internationaal contactblad worden gemaakt door onze Braziliaanse vriend Juvêncio Mazzarollo. In eerste instantie zou Gnana Surabi Mani uit India deze klus op zich nemen, maar heeft hierop terug moeten komen wegens zijn gezondheid. De coördinatie zal via het bestuur blijven lopen. Van verschillende contacten uit Brazilië, Indonesië, India en Tanzania zijn al artikelen ontvangen. Het drukken en verzenden zal vanuit Nederland gebeuren.

Website:

www.wederzijds.com

Dit jaar heeft de website een ander, meer eigentijds, jasje gekregen. Het bijhouden van de website wordt gedaan door Theo Hose en Cor van Zelst. Zij hebben zorggedragen voor het actualiseren van de site, waarvoor dank.

*Gert-Jan van Jaarsveld,
secretaris*

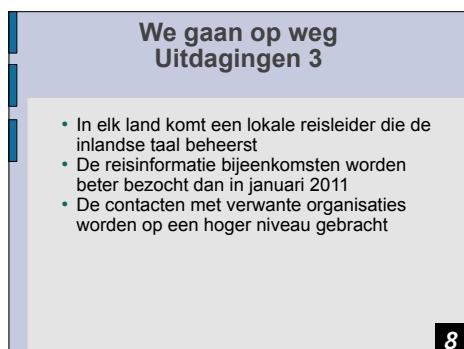
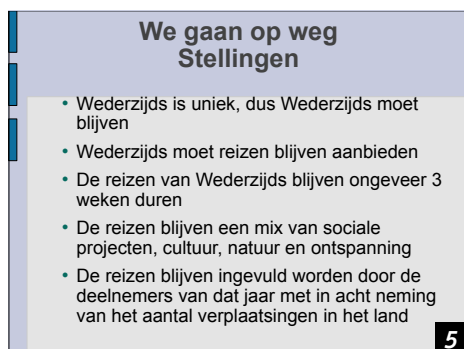
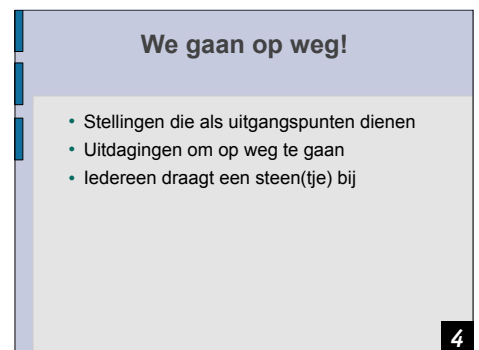
**Informatiebijeenkomst
over Wederzijdsreizen 2012
op zaterdag 21 januari
2012 in Kargadoor Utrecht.**

Toekomst Wederzijds

Het was de bedoeling dat op de voorjaarsbijeenkomst in april 2011 een presentatie te geven van een vervolg op de discussie over de toekomst van de vereniging Wederzijds. Door tijdgebrek is dit onderdeel geschrapt.

Op deze pagina de tekst van de dia's die gepresenteerd zouden worden. Het geeft een idee hoe ik de toekomst zie. Ik ben me bewust van het gevaar voor misverstanden nu ik eventueel niet meteen kan reageren.

Cor van Zelst

Contributie

Dringend verzoek aan ongeveer 40 leden die de contributie voor het jaar 2011 nog niet hebben betaald dit alsnog op korte termijn te doen. Dit zou de penningmeester veel werk en de vereniging kosten schelen.

De bedragen (25 euro per lid, 35 euro voor (echt)paren) kunt u overmaken op bankrekeningnummer 13.46.66.216 t.n.v. Vereniging Wederzijds te Woerden.

Bij voorbaat hartelijk dank.

Najaarsvergadering

De jaarlijkse najaarsvergadering vindt plaats op zaterdag 5 november 2011.
Spreker zal zijn Mr. Stanley van de ngo 'SRHED' uit Chittoor India.
Tevens zal er een verslag gegeven worden door de reisgroep Brazilië 2011.

Plaats: Zalencentrum Kargadoor, Oude Gracht 36, Utrecht.

Aanvang: 13.00 uur.

Het bestuur rekent op een grote opkomst.

Buitenkansje !

We willen u allen graag op de hoogte brengen van de mogelijkheid om op reis te gaan naar Indonesië. Reisleader Brecht Gerbrandy gaat zelf naar Timor en kan na afloop van haar verblijf (medio januari 2012) een reisgroep begeleiden, om dan de contacten van Wederzijds in Indonesië te bezoeken en te ontmoeten.

Belangstelling?

Graag melden via het e-mailadres:
wederzijds@hetnet.nl

Vereniging Wederzijds

Redactie:

Frans Glissenaar (eindredactie), Piet Kruizinga, Wim Petersen, Riekje Roda, Cor van Zelst.

Adres secretariaat:

Joop Westerweelstraat 3
3417 EN Montfoort
Telefoon: (0348) 48 07 68

Internet:

www.wederzijds.com

E-mail:

wederzijds@hetnet.nl

Bankrekening:

13.46.66.216

Adres bankzaken:

Corn. Troostlaan 3
3443 WE Woerden

Vormgeving en Drukwerk:

Harry Nederend
Drukkerij Domstad bv

Vereniging Wederzijds
Joop Westerweelstraat 3
3417 EN Montfoort